

Libris.RO Adaptare după:

Respect pentru oameni și cărți

Frații Grimm

ALBĂ CA ZĂPADA

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

Într-o zi de iarnă, o împărăteasă stătea într-un jilt și cosea lângă fereastră. Și cum cosea ea așa, se înțepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în omăt. Atunci ea zise: „Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, cu buze roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul!”. Și nu trecu mult timp și născu o fetiță, pe care o boteză Albă-ca-Zăpada. Dar, după ce o aduse, pe lume, împărăteasa muri.

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție, foarte frumoasă, dar nespus de mândră, care n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului s-o întrecă alta în frumusețe. Ea avea o oglindă fermecată, pe care o întreba în fiecare zi: „Oglindă, oglinjoară, cine e cea mai frumoasă din țară?“. Și oglinda răspundea mereu: „Măria Ta, ești cea mai frumoasă din întreaga împărăție!“.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO
Frații Grimm

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

Adaptare text și desene: **Dragoș Bujdei**

Editura
ANDREAS

A fost odată un croitoraş care se bucura de o mare simpatie în întregul regat. Era cunoscut şi pentru talentul lui de a rezolva problemele. Pentru aceasta, oamenii veneau mereu la atelierul lui să-i ceară câte un sfat. Într-o zi, pe când muncea ca de obicei, un roi de muşte a început să dea târcoale borcanului cu gem.

Supărat, croitorașul a început să le alunge, dar degeaba. Văzând asta, a pus mâna pe un plici și a așteptat să se adune mai multe muște într-un loc. Atunci când a lovit cu pliciul, a nimerit șapte dintr-o singură lovitură.

Frații Grimm

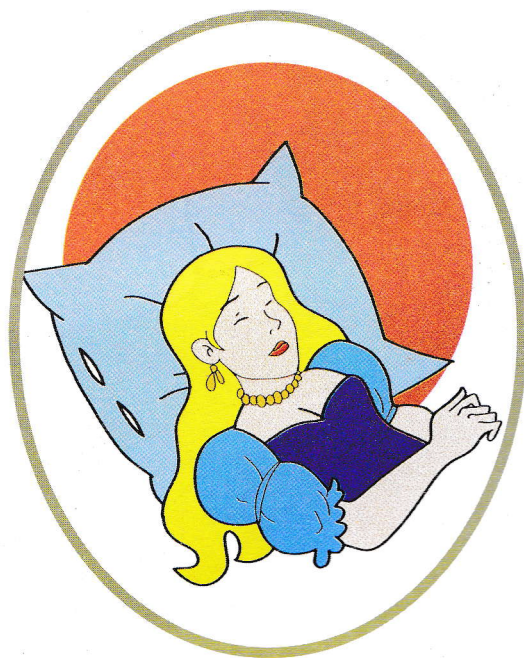
FRUMOASA ADORMITĂ

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

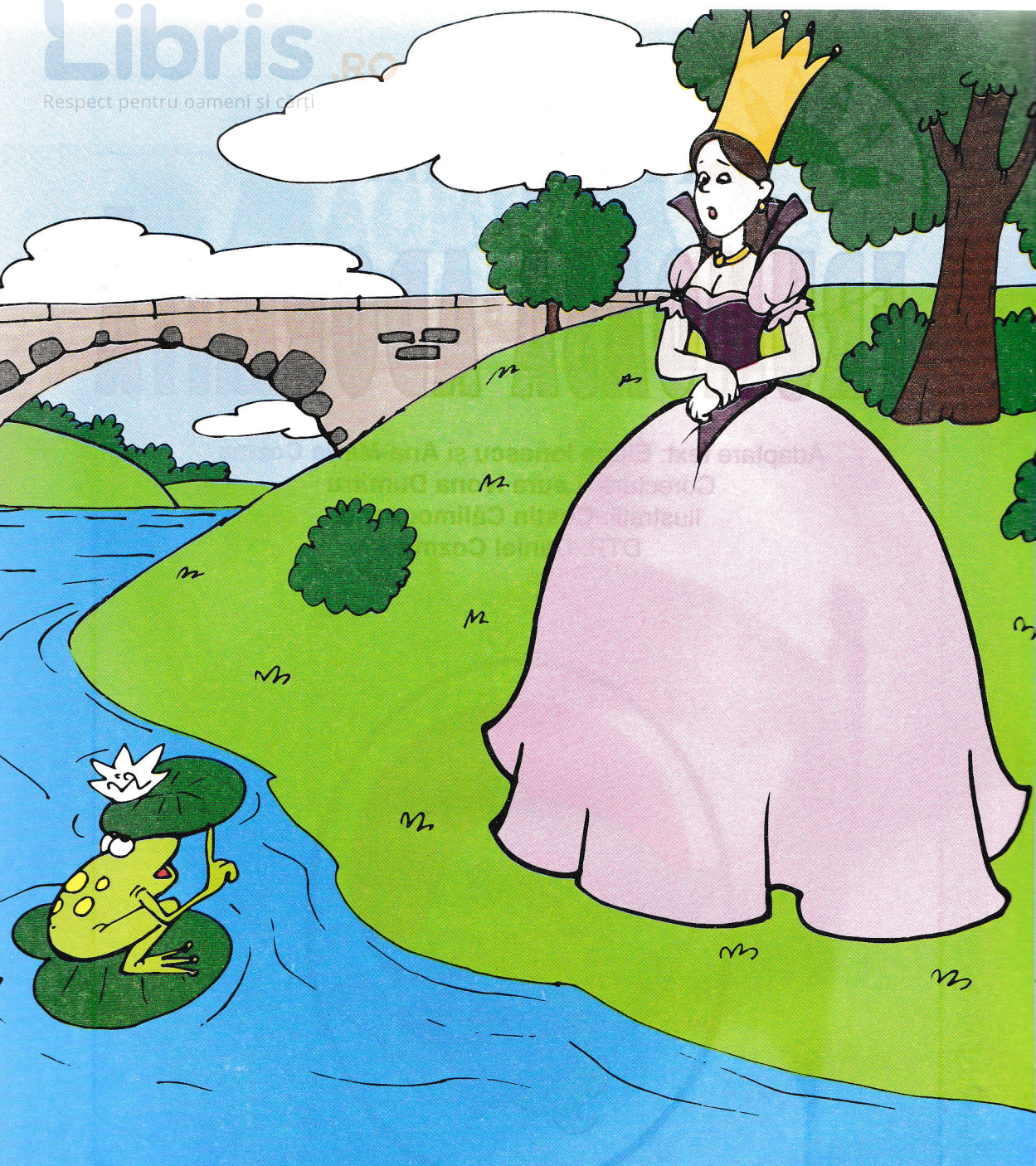
Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

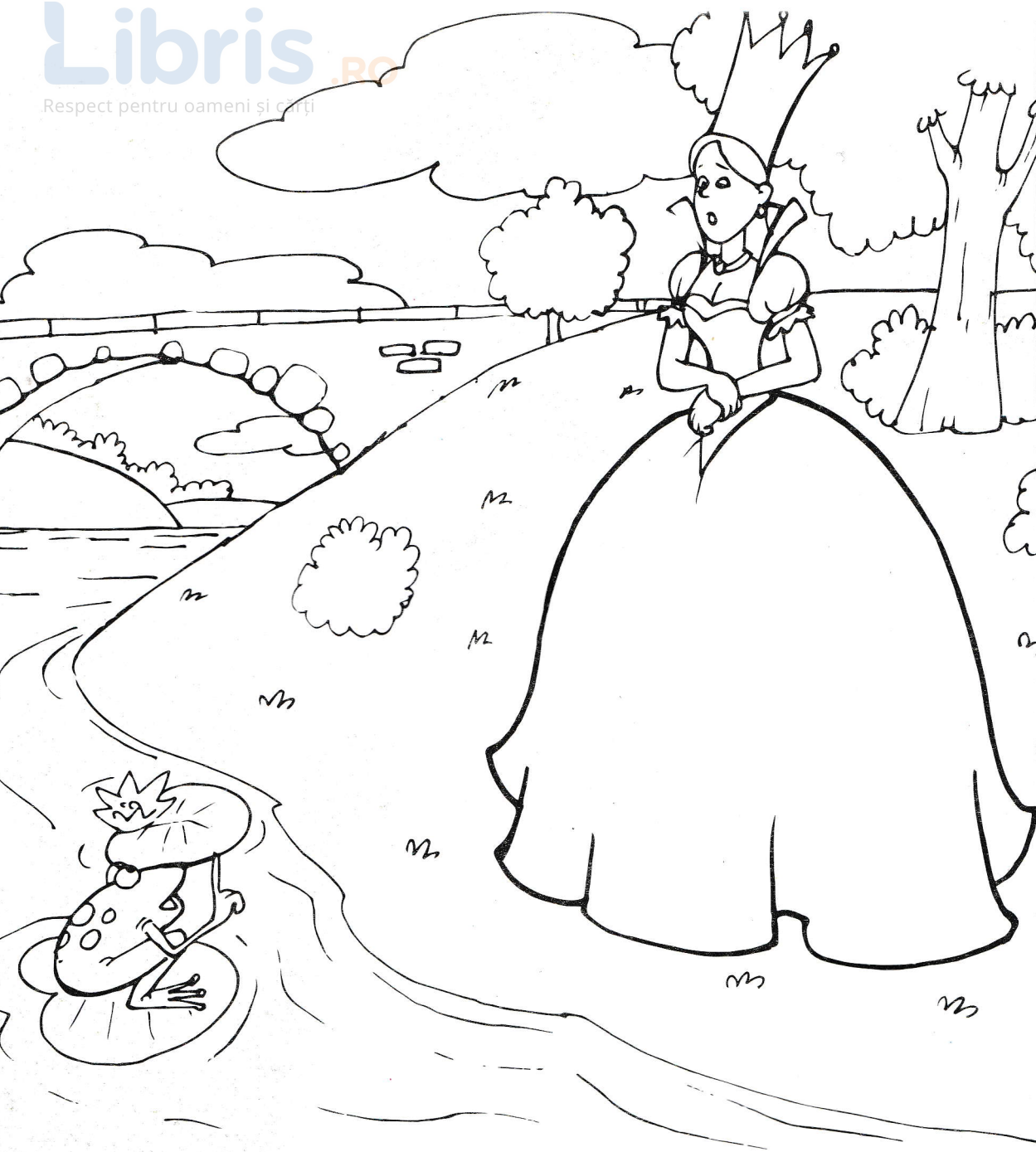
Editura

ANDREAS

Au fost odată, în vremurile de demult, un împărat și o împărăteasă și erau tare mâhniți că nu aveau și ei un copilăș. Anii treceau și speranța lor începea să pălească... Și iată că, într-o zi, pe când împărăteasa porni să se plimbe pe marginea lacului din grădină, zări niște broscuțe mititele care se încălzeau la soare pe prundișul malului. Împărăteasa oftă și-și zise cu amărăciune: „Până și broaștele au parte de brotăceii lor, numai nouă nu ne dă Domnul un copilăș!“.

O broască sări spre ea și, privind-o îndelung, îi spuse:

—Află, Măria ta, că nu mai trebuie să fii tristă! Înainte de a trece un an, vei naște o fetiță.

Împărăteasa alergă fericită la împărat să-i dea vestea. Și se întâmplă să se adeverească prezicerea căci, după nouă luni, aduse pe lume o fetiță foarte frumoasă, iar împăratul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Porunci să se pregătească un ospăț mare, la care au fost poftiți oaspeți de seamă; ba, s-a gândit că ar fi nimerit să invite și ursitoarele, ca să le câștige bunăvoința. Numai că ele erau treisprezece la număr, iar el avea numai doisprezece talere de aur.

Adaptare după:

H.Ch. Andersen

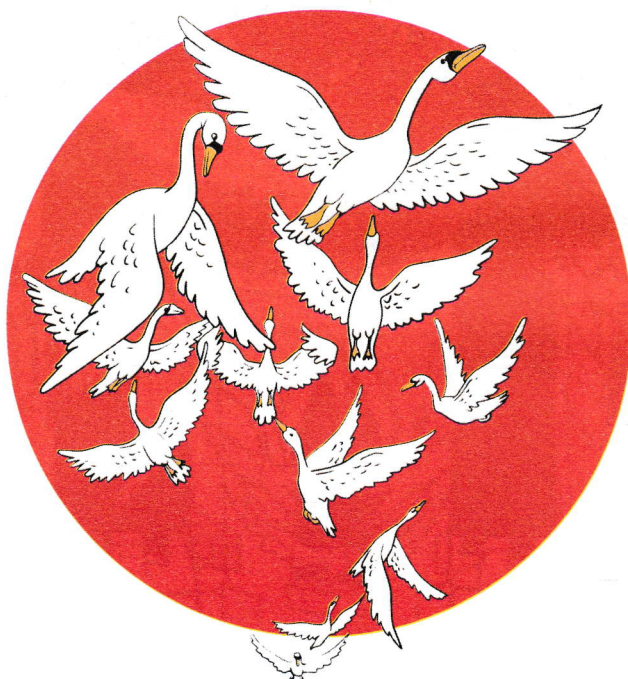
LEBEDELE

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

Foarte departe de meleagurile noastre, acolo unde se duc rândunelele, când la noi este iarnă, era odată un crai văduv. El avea unsprezece băieți și o fată, pe care o chema Eliza. Craiul îi iubea nespus de mult și erau tare fericiți. După o vreme, craiul se însură cu o crăiasă frumoasă, dar hapsână și rea la suflet. Ea nu iubea deloc copiii și toată ziua se gândea cum să scape de ei. Pe Eliza o trimisese la țară, la niște țărani, iar pe prinți, atâta îi vorbea de rău, încât craiul nici nu se mai interesa de ei.

Într-una din zile, craiul plecă la vânătoare.

Crăiasa cea rea chemă prinții și le spuse:

- Duceți-vă și voi în lumea largă! Zburați ca niște păsări fără glas!

Și prinții s-au prefăcut în unsprezece lebede albe; au scos un țipăt și au zburat pe ferestrele palatului. S-au rotit de câteva ori pe deasupra căsuței în care era Eliza, dar n-au văzut-o, și duși au fost. Eliza se plictisea în căsuța țăranilor și toate zilele treceau la fel. Când a împlinit cincisprezece ani, a fost adusă la palat.